

De to Banker, som her er Tale om, og for hvilken Garantien er paataget, vare jo stillede forskelligt, det maa indrømmes. Den ene Bank, Grundejerbanken, var knækket sammen, den anden, Detailhandlerbanken, havde været udsat for et Run, som den neppe eller, jeg kan vel nok sige, *ikke* havde kunnet staa for, hvis den ikke var bleven taget under Armene. Der har i Pressen været nogen Diskussion om, hvorvidt der var handlet rigtigt, navnlig over for Detailhandlerbanken. Jeg skal nu ikke komme langt ind derpaa i Dag, men jeg haaber, alle ville indrømme, at det at indsætte en Administration, uden hvis Medvirken Direktionen ikke kan forpligte Banken, er en ganske simpel og selvfølgelig Konsekvens af Garantien, man har paataget sig. I øvrigt er det selvfølgelig ikke Meningen paa nogen Maade at chikanere. Man vil kun sikre sig mod, at der paatages yderligere Forpligtelser og sikre sig, at Banken bliver ledet i et sundt Spor, saa længe Garantien varer.

Det meddeltes i Gaar Aftes, at Grundejerbanken i Dag aabner sine Kontorer igen. Jeg skal, for at dette ikke skal blive misforstaaet, tillade mig at meddele, at naar Kontorerne i Grundejerbanken aabnes, er det af Hensyn til Sparerne, som skulle have deres Penge udbetalte, og det, som kan ske, er kun Udbetaling til Sparerne, Indlaan til $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente og til højst 1,000 Kr. paa Kontrabog, og saa Ind- og Udbetalinger paa løbende Konti, men ingen andre Forretninger, medens i Detailhandlerbanken i øvrigt alle Bankforretninger kunne finde Sted med Administrationens Samtykke. Altsaa, den ene er en Bank i Virksomhed som Bank, men den anden har kun lukket op, for at det Publikum, der har betjent sig af den, og lige overfor hvem vi have paataget os Garanti, ikke skal lide mere end højst nødvendigt.

Naar vi i Søndags kunde tage en saadan Beslutning, som vi gjorde, og naar jeg for mit Vedkommende turde gaa med til den, saa skyldes det forskellige lykkelige Omstændigheder. For det første det, at Statskassen staa stærk, saaledes at vi virkelig turde paatage os en Forpligtelse. Jeg tror ikke, at det til syvende og sidst skal vise sig, at denne Forpligtelse betyder noget i rede Penge. Naar man har Tid til at afvikle de Foretagender, som ere de mest truede, og naar der bestandig staa rigeligt og tilstrækkeligt med Penge til Raadighed, saa tror jeg ikke, at Risikoen for Staten eller Hovedbankerne er synder-

lig stor. Men det er jo ganske givet, at naar man, uden at have foretaget nogen Undersøgelse, paatager sig en saadan Garanti som den, vi paatog os i Søndags, og navnlig som den, jeg med Forbehold af Lovgivningsmagtens Samtykke paatog mig for Statskassen, saa maa man regne med, at den kan blive effektiv, for man staa dog overfor det ubekendte, og selvfølgelig regnede jeg ogsaa dermed. Men derfor var det en Lykke, at vi havde en stærk Statskasse, som kunde staa for det, sely om Garantien skulde vise sig at blive effektiv. Og naar vi i øvrigt turde tage dette ret stærke og ret afgørende Skridt — der vist for øvrigt er ret enestaaende, ikke blot i Danmark, men overhovedet i Landenes økonomiske Historie —, er det, fordi hele vort økonomiske Liv her i Landet jo i øvrigt er sundt. Heldigvis er alting sundt ude i Provinserne, heldigvis ere vore Næringsveje godt stillede. Naturligvis, den Reaktion, som er oppe i hele Europa imod den industrielle Højkonjunktur, viser sig maaske ogsaa allerede svagt her, men noget stærkt Tilbageslag foreligger endnu ikke, og i det hele arbejde vore Næringsveje paa et sundt og godt Grundlag. I det hele er alting, som det har været i den senere Tid, sundt her i Landet med Undtagelse af den for vidt drevne Spekulation her inde i Hovedstaden. *Den* er det, som har været Hovedaarsagen til Krisen, og *den* er det, som har givet sig dette Udslag her; den er det, som jeg tror, vi nu komme over og maaske komme temmelig hurtigt over, og saa staa vi, haaber jeg, atter stærkt her i Landet.

Dette er, hvad jeg har at sige ved Forelæggelsen af dette Lovforslag. At udtale mig nærmere om, hvad der er sket indenfor de to Banker, overfor hvilke vi have paataget os Garantien, ønsker jeg ikke. Det forekommer mig, at den endelige Dom derover er det rigtigt at opsætte, indtil Undersøgelsen er foregaaet; da vil der formodentlig være et rigeligt Materiale til at fælde Dommen, og da skal jeg for mit Vedkommende ingenlunde ønske, at Dommen ikke bliver fældet. Jeg ønsker, at den maa blive fældet, og at den maa falde saa haardt paa dem, som have været skyldige — hvis saadanne ere der —, som selve Sagens Undersøgelse viser, at det er berettiget. Men jeg synes, at det er rigtigst at opsætte denne Dom, indtil Sagen foreligger tilstrækkeligt oplyst. Jeg har ment, at det i det hele var det heldigste for Øjeblikket at tage Sagen saa objektivt som muligt, og det skulde glæde